

[Niels Jørgen Nielsen.]

lede forbrugerne. Derfor vil jeg foretrække, at vi følger svenskerne på dette område. De taler ikke i denne forbindelse om forurening, men de taler om indhold af andre stoffer.

Jeg har også et par bemærkninger til begrebet færdigpakkede levnedsmidler, der i lovforslaget også gælder varer, som i detailforretninger pakkes forud for salg til kunderne. Det vil give detailhandelen helt unødigt besvær og bekostning, og det er ikke nogen tilfredsstillende løsning, at lovforslaget så så mange andre steder har en bestemmelse om, at ministeren bemyndiges til dispensationer. Det synes rimeligt at indkredse begrebet færdigpakkede levnedsmidler til det sted, hvor varen er fremstillet, og måske til grossistledet.

Vi deler i venstre det synspunkt, at de moderne færdigpakkede levnedsmidler gør det nødvendigt, at der på emballagen gives forbrugerne klare og tilstrækkelige oplysninger om varens sammensætning og holdbarhed, næringsværdi og mængde osv., men dette krav må i lige grad gælde de importerede som de hjemmeproducerede varer, og spørgsmålet om kontrol med og oplysninger om de importerede levnedsmidler skænker lovforslaget jo ikke megen opmærksomhed. Det hedder nok i § 9, at indførsel her til landet med henblik på salg af levnedsmidler, som ikke opfylder kravene i denne lov, er forbudt. Det er kort, det er klart, og det er godt, men så er der en tilføjelse, jfr. § 62, og hvad siger så denne § 62? Den siger, at ministeren kan dispensere helt og holdent fra denne § 9, og det vil altså sige, at det er helt og holdent lagt i ministerens hænder, hvordan det skal være med importen. Det kan dog næppe være rimeligt.

Kapitel 2 omfatter levnedsmidlernes sammensætning og beskaffenhed. Dette kapitel indeholder 10 paragraffer. Den første indeholder nogle meget almindelige brede bemærkninger, som alle kan tilslutte sig. I samtlige øvrige 9 paragraffer hedder det uden undtagelse: ministeren for forureningsbekæmpelse kan fastsætte regler. Det virker en lille smule ensformigt sådan 9 paragraffer igennem, og det gør det ganske umuligt at danne sig en mening om, hvad det er for bestemmelser, der vil komme til at gælde. Vi må under udvalgsarbejdet have helt anderledes præcise udtalelser på bordet.

Vi kan sikkert være enige om, at den tekniske udvikling og ændringerne i vort levnedsmiddelmønster gør det nødvendigt med en udvidelse af kontrollen. Lovforslaget kræver, at virksomheder, der tilvirker levnedsmidler med tilsætningsstoffer, skal have autorisation af ministeren for forureningsbekæmpelse. Detailforretninger med direkte salg til forbruger er undtaget, ligesom der ikke kræves autorisation til dyrkning af afgrøder, opdræt af husdyr osv., og så skal altså handelen og mindre virksomheder sammen med detailhandelen have lokale godkendelser. Det synes såre fornuftigt med sådan en gruppering af virksomheder alt efter de krav, man kan stille til kontrol og tilsyn, men der synes ikke at være noget rimeligt i og nogen mening i en gruppering, hvor man f. eks. kan forlange, at en gartner, der sælger kartofler, køber en kartoffel-skrællemaskine, begynder at skrælle dem og sælge dem skrællede, skal have autorisation fra ministeren for forureningsbekæmpelse, mens altså slagteren, der laver leverpostej og sælger ud, kan nøjes med en lokal godkendelse. Jeg synes, det sidste er i orden; jeg synes også, det må være tilstrækkeligt for sådan et salg af skrællede kartofler.

Der skal ikke være diskussion om, at vi skal have effektiv kontrol med vore levnedsmidlers fremstilling og behandling, men når det er sikret, må vi nok til at overveje, om forholdet mellem den videre kontrol og det, den koster, nu også er rimeligt; kontrol er jo en bekostelig affære. I bemærkningerne til lovforslaget — den konservative ordfører var inde på det — er stigningerne beregnet til disse 60-70 mill. kr. i anlægsudgifter og 20-25 mill. kr. i årlige driftsudgifter, og man kan vel have sine betænkeligheder med hensyn til, om det nu også slår til. Det er klart, det vil koste at sikre, at vore levnedsmidler ikke indeholder nogen sundhedsrisiko, men det er vel et spørgsmål, hvad der i forhold til omkostningerne opnås ved at forlange, at enhver virksomhed, som sælger mad ud af huset, selv om der ikke er tale om færdigpakkede varer, ikke kan nøjes med en lokal godkendelse, men skal have en autorisation. Det er vel også et spørgsmål, om det er rimeligt at forlange, at ænderne, som man bortlover ved et andespil, skal opbevares i køle- eller fryseindretning i de timer, der går, fra de kommer hen til hotelsalen, og til